

N:o 21.

Ank. till Riksd. kansli den 5 mars 1897, kl. 1 e. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 18
kap. 15 § strafflagen.*

Från Andra Kammaren har lagutskottet fått till behandling emot- taga en inom nämnda kammare af herr *Waldenström* väckt motion, n:o 45, af följande lydelse:

»I strafflagen kap. 18 § 15 stadgas, att böter för fylleri skola vara »högst 20 riksdaler.» Om straffets ändamål är att afskräcka från brott samt att näpsa den felande, att han må framdeles taga sig till vara, så torde erfarenheten hafva visat, att nu anförda bötesbestämmelse haft allt för liten verkan för att i någon rimlig mån motsvara ändamålet. Hellre än ordet »högst» borde det kanske stå »minst». Men då det icke torde vara lämpligt att bestämma någon annan begränsning, vare sig uppåt eller nedåt, än den, som innehålles i strafflagen kap. 2 § 8, så hemställer jag, att Riksdagen för sin del må besluta sådan ändring af strafflagen kap. 18 § 15, att orden »högst tjugo riksdaler» utgå.»

Uti sitt till 1894 års Riksdag afgifna utlåtande, n:r 52, öfver en af herr J. Andersson i Ölsund inom Andra Kammaren väckt motion om skärpning af det i 18 kap. 15 § strafflagen stadgade bötesstraffet för fylleri, yttrade lagutskottet:

»Det i ifrågavarande lagrum för fylleri stadgade straff, hvilket afser endast det fall, att den berusade uppträder å allmän plats utan att i öfrigt bete sig förargelseväckande, synes utskottet vara afpassadt

efter förseelsens beskaffenhet. Det är nemligen att märka, att den berusade, om han å dylik plats förer oljud eller oväsande eller eljest kommer förargelse å stad, därför ådrager sig särskildt ansvar.

Då utskottet för öfrigt är af den åsigt, att den, som är hängifven åt fyllerilasten, icke lärer låta sig rättas derigenom, att han drabbas af allt högre bötesstraff vid upprepade förseelser uti ifrågavarande hänseende, samt att nykterheten i allmänhet bättre främjas på andra vägar än genom höjda straffbestämmelser mot fylleri, hemställer utskottet, att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.»

Utskottets hemställan blef af båda kamrarne bifallen.

Hvad af 1894 års lagutskott sålunda anförts är, enligt utskottets tanke, till fyllest att ådagalägga olämpligheten af den i nu föreliggande motion ifrågasatta lagändringen.

Utskottet hemställer alltså,

att herr Waldenströms ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 5 mars 1897.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.

Herrar *Nilsson*, *F. Andersson* och *J. Anderson* hafva begärt få här antecknad, att de icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.